פ"ט מהלי

מחבורה לחבורה מנין דתניא ילא תוציא

מן הבית מן הבשר חוצה אין לי אלא מבית

לבית מחבורה לחבורה מנין ת"ל חוצה חוץ

לאכילתו א"ר אמי יהמוציא בשר פסח

מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח הוצאה

כתיב ביה כשבת מה שבת עד דעבד עקירה

והנחה אף ה"ג עד דעבד עקירה והנחה

מתיב רבי אבא בר ממל 6יהיו סובלים אותן

במוטות הראשונים יצאו חוץ לחומת העזרה

והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין

בגדים והאחרונים אין מטמאין בגדים והא לא

נח הוא מותיב לה והוא מפרק לה בנגררין:

בותני' יאבר שיצא מקצתו חותך עד

שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותך

ובמוקדשין קוצץ בקופיץ שאין בו משום

שבירת העצם מן האגף ולפנים כלפנים "מן

האגף ולחוץ כלחוץ יהחלונות ועובי החומה כלפנים: גבו אמר רב יהודה אמר רב

וכן לתפלה ופליגא דריב"ל ידא"ר יהושע בן

לוי אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת

בין ישראל לאביהם שבשמים הא גופא

קשיא אמרת מן האגף ולפנים כלפנים הא

אגף עצמו כלחוץ אימא סיפא מן האגף

ולחוץ כלחוץ הא אגף עצמו כלפנים לא

קשיא כאן בשערי עזרה כאן בשערי ירושלים

דאמר רבי שמואל בר רב יצחק מפני מה לא

נתקדשו שערי ירושלים מפני שמצורעין מגינין

תחתיהן בחמה מפני החמה ובגשמים מפני

הגשמים ואמר רבי שמואל בר רב יצחק

מפני מה לא נתקדשה שער נקנור סמפני

ידם: שמצורעין עומדין שם ומכניסין בהונות ידם:

החלונות ועובי החומה וכו': אמר רב פיגגין

ועליות לא נתקדשו איני והאמר רב משום

ירושלים מפני שהיתה בין ב״ד ובין החומה אי נמי דמקרבה לחומת עזרות קאמר והא דקתני הכא שנתקדשה עובי החומה ™ הקידוש היה תלוי

נו.], ג) סוטה לח:, ד) [עי' תוספות יבמות ז: ד"ה זה

נכנס כו'], ס' [ויקרא ד], 1) [ויקרא טו], 1) נ"ל ושרפו, ח' [ויקרא טו],

ט ושם דו, י)

וע"לז,

קא א ב מיי פ"ט מהלי ק"פ הל' א: קב ג מיי' פ"ה מהלכות פרה אדומה הל' ה:

> ק"פ הלכה ב: קד ה מיי שם הלי ה: קה ו מיי פ״ח מהלי עשין יט טוש"ע א"ח סי" נה סעיף יג:

קג ד מיי

ז מיי' (פ"ט) [טו] מהלי נשיאות כפים מהלי נשיחות כפים הלי ח טוש"ע (סעיף ו) סימן קר"ח סעיף כד: קו ח מיי פ"ד מהלי מחוסרי כפרה הלכה

ב: בן ט מיי׳ פ"ו מהלי בית הבחירה הלכה ז:

מוסף רש"י

הראשונים. כני חדם ב. בני ... במוט, אותן האחד יולאים ל**אשוניס** (זבחים קד:). חלונות שבחומות העזרה ועובי סביב מבפנים, החומה בראשה למעלה

רבינו חננאל תניא לא תוציא מן הבית אין לי אלא מבית לבית מחבורה לחבורה מנין טוובורוו לוובורוו טונין ת"ל מן הבשר חוצה לאכילתו ואינו חייב עד שיעשה עקירה והנחה. ימותבינן עלה מהא דתנן בשחיטת קדשים פי״א פרים הנשרפיז ושעיריז . הנשרפין היו טוענין אותן י י ראשונים יצאו לחומת עזרה אחרונים לא יצאו ראשונים מטמאין . אחרונים אין . מטמאין בגדים עד שיצאו, והא לא נח. ואוקימנא בנגררים על הארץ ואינן (נעמסין) [נושאן] ומגביהן (נכנס) (נו שאן) יכוב יון מן הקרקע אלא נמשכין (מן) [על] הארץ דהיינו הנחתם. פיסקא אבר שיצא . מקצתו כו'. ולפנים כלפנים מן האגוף ולחוץ כלחוץ. אמר רב יהודה אמר רב וכן לתפלה, העומד בכנסת מן האגוף ולפנים הרי הוא בכלל ברכה מן האגוף ולחוץ ברכה מן האגוף ולחוץ כלחוץ, ופליגא דר׳ יהושע בן לוי דאמר ר׳ יהושע בן לוי אפי׳ מחיצה של בן לוי אפי׳ מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. ישראל לאביהם שבשמים. ואקשינן הא גופה קשיא אמרת מן האגוף ולפנים כלפנים האגוף עצמו חוץ. אימא סיפא מן האגוף ולחוץ כו'. ואוקימנא בשערי ירושלים אגוף עצמו כלחוץ, כי לא נתקדשו מפני שמצורעין מגינין תחתיהן בחמה מפני החמה כו׳. וכן שערי ניקנור לא נתקדשו מפני שמצורעין עומדין שם . ידיהם לבהונות שיזו עליהם, אבל שערי עזרה אגוף עצמו כלפנים. החלונות ועובי החומה כלפנים. אמר רב גגין ועליות של ירושלים לא נתקדשו ייבייייי נתקדשו. ואקשינן לא נתקדשו. ואקשינן עליה והא איהו דאמר משום רבי חייא פסח

בזיתא והלילא פקע איגרא.

הוצאה כתיב ביה כשבת. פי׳ אל יצא איש ממקומו והיינו אל יוליא דהא תחומים דרבנן ואפילו למ"ד תחומין דאורייתא היינו מדשני אולה כתב אל יוציה אבל לדידיה נמי קרא בהוצאה

מיירי ב כדמשמע סוף פ"ק דעירובין (דף יז:) דתני רבי חייא לוקין על תחומין דבר תורה פי' מאל יצא ופריך לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד הוא משמע דלהונאה נמי אתא וא"ת דבריש הזורק (שנת נו:) דריש הולאה מויכלא העם מהביא ואומר ר"י דאינטריך חד להולאה דעני וחד להולאה דבעל הבית ומשום דהונאה מלאכה גרוע היא™ אינטריך למיכתב בתרוייהו ולהכי חשיב להו נמי בריש מסכת שבת (דף ב.) בתרתי לפי שכתובות בשני מקראות ומסיק אבות מאי ניהו יציאות יציאות תרתי הווין:

בנגררין. אומר ר״י דלאו דוקא נגררין אלא שיהיו תוך ג׳ לקרקע דאפי׳ לרבנן יי דר״ע דלית להו קלוטה כמו שהונחה דמיא בזורק במעביר תוך ג' מודו דהכי אמרינן בהמוליא יין (שם דף פ.) אמר רבא הוליא חלי גרוגרת והניחה וחזר והוליא חלי אחרת דרך עליה חייב ופריך והא אמר רבא תוך שלשה לרבנן לריך הנחה על גבי משהו ומשני לא קשיא כאן בזורק כאן במעביר ולאו דוקא נקט התם דרך עליה דהוא הדין שלא דרך עליה תוך ג' אלא נקט דרך עליה דהשתא לא נריך שיהא תוך ג'ה רק שיהא חוך ג' דגרוגרת מיחייב ואם תאמר אכתי היאך ראשונים מטמא הא בשבת לא הויא הולאה כענין זה הואיל ואגד הפר ביד האחרונים שבפנים כדמוכח בהמלניע (שם דף לה:) וי"ל דהכא מיירי שכל הפר חוץ לחומת העזרה^ד ואפילו למאן דאמר התם אגד כלי שמיה אגד הנ"מ כלי שיש לו תוך דאינו חייב אם הוליא מהלתו שע"י מה שבפנים יכול להביאו מבפנים אבל ע"י משיכת המוט לא היו יכולים האחרונים

להביאו אצלו:

ולכן לתפלה. פי׳ בקונטרס לענין לירוף ואין נראה דבאלו נאמרין (סוטה דף לח:) משמע סוגיא דגמרא דהלכה כר' יהושע בן לוי דאמר אפי׳ מחילה של ברזל אינה מפסקת ובפרק כל גגות (עירובין משמע סתמא דגמרא דמחילה מפסקת ללירוף דקאמר ט' בקטנה ואחד בגדולה אין מצטרפין חולענין שופר ומגילה נמי לא מלית לפרש דתנן בהדיא בפ׳ ראוהו ב״ד (ר״ה דף מ: ושם) היה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או מגילה אם כוון לבו יצא ונראה לר"י דהכא מיירי לענין " לענות יחיד קדושה ויהא שמיה רבא מברך" דאין מחילה מפסקת לריב"ל יא ולרב יהודה מפסקת כיון דהוי דבר שלריך עשרה וכי היכי דלא מצטרף לא נפיק ידי חובה אבל שופר לא בעי עשרה: דכי היכי דלא מצטרף לא נפיק בשנה שער ניקנור. וא״ת אם כן בשערי עזרה גופה ליפלוג כאן בשער ניקנור כאן בשאר שערים וי"ל בשער דמתניתין בפסח קאי שאינו נפסל אלא חוץ לחומת ירושלים:

החלונות ועובי החומה כלפנים. נפ״נ דשנועות (דף טו:) פליגי כילד מהלכים שתי תודות שהיו מהדשיו בהם

חד אמר זו כנגד זו וחד אמר זו אחר זו משמע התם דמבפנים היו מהלכין דפריך בשלמא למאן דאמר זו אחר זו אמטו להכי פנימים נאכלת שכבר קדשה ראשונה אלא למאן דאמר כו' ואי מבחוץ היו מהלכין היכי קאמר דקדשה ראשונה חוץ לחומה והא דקאמר התם למאן דאמר זו כנגד זו פנימית הך דמקרבה לחומה אע"ג דמבפנים היו מהלכים "ג קרי לה פנימית שהיא ללד חוץ

מהבורה לחבורה מנא לן. חבורה של שני פסחים בבית אחד: חולה. קרא יתירא הוא למילף חוץ לחבורת אכילתו: מן חולה לה גרסינן תן: עד שינית. במקום חבורה החחרת: דעבד ליה עקירה והנחה. כשבת דבעינן עקירה והנחה דעד שיניח לח

נגמרה מלאכה וגבי שבת וכל חיובי חטאת כתיבי בעשותה בעושה את כולה ולא בעושה מקלתה (שבת דף נב:) והאי נמי אע"ג דלאו בר חטאת הוא הולאה כי התם בעינן: היו סובלין אותם במוטות. פרים הנשרפי׳ כגון פר ושעיר יוה"כ ופר העלם דבר ופר כהן משיח הנשרפין חוך לג׳ מחנות. וילפינן בסדר יומא בפ׳ שני שעירי (דף סח.) להלן בשאר פרים הנשרפין אתה נותן להם ג׳ מחנות וכאן ביום הכפורים אתה נותן להם מחנה אחת בתמיה דכתיביי יוליא אל מחוך למחנה ושרף" וגו׳ אלא לומר לך כיון שינאו חוץ למחנה אחת מטמא בגדים דהא כתיבח והשורף אותם יכבם בגדיו אלמא כשיולאין מן העזרה מטמא בגדים שעליהם מיד ואע"ג דלא נח והכא הולאה כתיבא דכתיבש והוליא את הפר וגו': בנגררין. על גבי קרקע דאיכא הנחה: מתבר' חותך עד שמגיע לעלם. כדפרישית לעילי: ובמוקדשים. בשאר קדשים שינא מהן מקלת אבר: קולד. את היולא בקופיץ: מן האגף ולפנים כלפנים. אגף קרי כל מקום הגפת הדלת שהוא חופף י ונוקש שם כשסוגרו להיינו משפת הפנימית של עובי הפתח עד מהום הנקישה שקורין רב"ן: מן האגף ולפנים. דהיינו תוך העיר ממש כלפנים ואוכלין שם קדשים קלים: מן האגף ולחוץ כלחוץ. דהיינו מקום הנקישה. ואגף עלמו לא ידעי׳ השתא אי כלפנים אי כלחוץ ובגמרא מפרש לי: החלונות. שבחומת ירושלים ועובי ראש החומה בגובה כלפנים ואע"ג דבעובי השערים לא אמרן הכי התם כדמפרש טעמא בגמרא מפני המצורעים: גבו' וכן לחפלה.

רבי חייא כזיתא פסחא והלילא פקע איגרא מאי העומד מן האגף ולפנים מלטרף לעשרה והעומד חוץ לפתח אין מלטרף: אינה מפסקת. שאין הפסק לפני המקום שהכל גלוי וידוע לפניו ואין סתימה לפניו: אגף עלמו. עובי השער מן הנקישה ולפנים: שערי ירושלים. אגף עלמו כלחוץ שלא נתקדש עוביין: שערי עורה נתקדש עוביין בקדושת עזרה חוץ משער ניקנור מפני המלורע שעומד שם בעודו מחוסר כפורים ומכנים משם בהונותיו לעזרה. מצורע משתלח חוץ לשלש מחנות כדאמרינן באלו דברים (לעיל סו.): מפני מה לא נחקדשה בער ניקנור. בקדושת עזרה והוא שער המזרחית של עזרה: עומדין שם. ביום שמונה לימי ספרו לאחר שנתרפא וגלח וטבל והעריב שמשו בשביעי ועודנו מחוסר כפורים ותניא בהקומן (מנחות מו) מחוסר כפורים שנכנס לעזרה עונשו כרת ונפקא לנו מעוד טומאתו בוש ומכנים ידיו משם לעזרה לתת עליהן מדם האשם שאילו מוליאו לחוץ היה נפסל ביולא וביאה במקלת לאו שמה ביאה לעונשו על כך אי נמי שמה ביאה וגזירת הכתוב היא והעמיד הכהן המטהר את האיש המיטהר לפני ה' וגו' (ויקרא יד): גגין ועליום לא נתקדשו. בין גגי ירושלים בקדושת ירושלים לקדשים קלים בין גגי לשכות העורה בקדושת עורה לקדושת קדשי קדשים: כזיתה פסחה. חבורות גדולות היו נמנין עד שלא היה הפסח מגיע לכל אחד כי אם כזית מן הפסח: והלילה פקע איגרה. לקול המולת ההמון מההלל דומין כאילו הגגין מתבקעים שהיו אומרים ההלל על הפסח כדתנן לקמן (דף נה.) הראשון טעון הלל על אכילתו:

כ) בס"א: דופק, () [ספרי חקת יט יג], מ) [במדבר יטן, נ) ןוע"ע תוק׳ שבת ב. ל"ה פשטן, ס) ושבת ד.ן, תורה אור השלם ו. בבית אחד יאכל לא

תוציא מן הַבַּית מְן הַבְּשָׂר חוּצָה וְעֶצֶם לֹא

תשברו בו: שמות יב מו

גליון הש"ם נמרא גנין ועליות. עי׳ מכות יב ע״א תד״ה אילן.

ובמהרש"א שם ובמשנה למלך פי"א ה"ד מהל' בגנת:

לעזי רש"י

רב"ץ. שפת הפתח (השטח, במזוזת הפתח,

מוסף תוספות א. קרא בדיבוריה... ש"מ יי. יי. חרתי. תום' שאנז. ב. והכי

יצא בשבת עם כליו ללקוט את המן כדרך שעושין בחול. עירונין יז: מוס' ד"ה לאו. ג. דויכלא העם מהביא היינו הוצאה אל יצא להוצאה דעני. תוס׳ שלונן. ד. דמה לי מוציא מרה״י לרה״ר מה לי מוציא מרה"י לרה"י, ולא הוה גמרינן הוצאה דעני מבעה"ב ולא בעה"ב מעני. תוס' שנת ב. ד"ה פשט, ה. דאפי׳ גבוה מן הקרקע ג׳ טפחים חייב, פ. תוס׳ ד״ה והעבירה. ו. המונחת על . הוו... הקרקע, עס. יייר סובלים ז. והאחרונים המוט עדיין בפנים ולהכי הויא הוצאה דאפילו. מוס׳ שאנן. ח. א״כ הויא סוגיא . דרל וווח דלא רדיר"ל יכוותיה קיימא לן. ל" מוס' ד"ה ושמע. ט. ציבור י. משום דאמרינז כל דבר י, בי, בי שבקדושה לא יהא פחות מוק' יא. והוי בכלל ציבור לעניית ברכת כהנים תוס' עירובין לב: ד"ה תשעה. יב. דלא סגי דלא מירי בשערי ירושלים. מיס' שאנן. יג. ולפי זה היא יותר חיצונה שהיא כלפי חוץ לעיר מכל מקום... תוס' שנועות טו: ד"ה אמטו. יד. אע"פ [ו]היאך קדשו התודות את יחלונות ועובי החומה וחלונות ועובי החומה שחוצה להם. מוס' שאנן. טו. דלא אפשר . בענין אחר. תוס' שכועות

בדעת ב״ד וקדשה שפיר עובי החומה וחלונות 🏿 אי נמי למאן דמסקינן בגמרא עובי החומה בבר שורא אתי שפיר דלשם ודאי יכולים לילך ולקדש: